

התנגדותם של הרבנים, הכפופים לשיב רה. אז עלה לישראל עם אשתו, שנקראה צתה שרה. כיום אפשר למצוא אותו ברמות הש בים, עובד בטוריה, מתעסק במעבדה קט נה שבמושב, גר בחדר קסן. הוא מומחה לתעשיות ציפוי זהב לכלי חרסינה. אף כי הזמינוהו לאמריקה, סרב לעזוב את הארץ.

לפי מצוות הרופא

כשנכנסים לפרודור דירה מספר 1, בבית מספר 16, ברחוב ציריניובסקי ב תיא, נזמה כי זהו בית תל-אביב רגיל, התמונה משתנית, כאשר בעלת הבית,

זאב ורשבסקי הרופאים אסרו

גברת ורשבסקי, מובילה את הבא לחדר האורחים. מבט ראשון מסחרר את הצר פה, החדר נראה כאלם מוזיאון. המנוף, שולחן האוכל, והכונניות עמוסים עשירות הבניות, בנות, מאפרות, כדי פרחים. זאב ורשבסקי הוא גבר מעל גיל הש שים. את המבקר הוא מוביל בחדר קר דש, מסביר: "את הדברים האלה אין אני יוצר למכירה; לאיש לא נתתי בכסף או חנם חפץ מן החפצים. אני מיצר אותם לשם תענוג בלבד".

זאב ורשבסקי הוא יהודי חרד שומר מצוה. אחרי אסון משפחתי, לפני כמה שנים, חלה, חדל לעבוד, לפי מצוות רופ אים. במקום לשבת בביתו, להתבטל, החל מאסף צדפים, מריק גרעיני מישימי, קלר פות שקדים, החל לעצב דמויות. עסוק זה מצא חן בעיניו. לאט לאט החל ליצור מבנים יותר מסובכים, רובם ככולם לפי נושאים תנכיים על לוחות עץ קטנים, בגודל 30x40 ס"מ בערך, בנה תמונות, שתארו את עקדת יצחק, חלום יעקב, מות שמשון, יעל וסיסרה. מלבד הקטיפות והחרצנים, השתמש גם בעור וניילון לצ יור העצים, חול לבן, שברי אבנים וזכר כית, לתאור ההרים והגבעות. זאב ור שבסקי נאה בעבודתו, ביצירות, שהוא מוציא מתחת ידיו.

רוב היהודים, בגיל מסויים, אינם חודלים מעסוק במסחר. הגויים נוהגים אחרת, הם מוצאים להם "הובי", לעת זקנה, חיים בצנעה על פנסיה, והנים משארית חייהם, אומר הוא. מקרה נדיר שיימצא אדם כזה בארץ, שעבודתו מצט יינת ככוח דמיון רב. מראה זיקה לאמי נות.

מעשרות התכניות, הנמצאות אצל זאב ורשבסקי, מתקבל הרושם, כי לו לא היה מנהל מטבח מזרחי, יכול היה להיות אמן בעל דמיון והבעה.

הארץ

ברוגז

מפ"ם לא תשתתף בכל ממשלה עם מפ"ם (חרות)

מתתיהו בן-ארי, צפת

וזהו מתתיהו בן-ארי, צפת. הוא נשוי, נולד בצפת, עבד עם הראשונה ומעצרו הוארך הם: ... ונח אליעזר תרמסר, בן 222 (הבקר).

עתידי מזהיר

ברגע שתצאי ל"אור העולם" תהיי יותר מפותחת, יותר פקחית, יותר ביר גרת — והפסוד יצא בשכבך! (לאשה). נעמי נבוך, תל-אביב

יום נתבקש לטיל על פני שטח פתוח של חולות שעל יד תחנת המשטרה. הוא לא הבין לפרש הדבר (מנין ידע לאן נר טות הסוליות שלו?) טביעת העקבות הראו, כי הוא האיש שרגלו הימנית נוטה הצדה.

המשק

גרעינים: לול ולאוכלוסיה

כשנפגש שר החקלאות פנחס לבון עם צבור הנשים, למד כיצד להעריך עתיד אים. עקרות הבית לא קיבלו בשלחה את הבטחות השר לשוועות הקרובות, אלא הרימו את קולותיהן: אייה הביצים שהבטחת? אייה הבשר, שאינך מחלק? אייה הסוכר?

פנחס לבון הודה שטרם עמד במבחן קשה כזה. צעקות האמהות והגשים הש פיעו כנראה יותר ממאה מאמרים בעתור נים. בשבוע שעבר, לראשונה בתולדות משרד החקלאות המחודש, החזירו את מנת הבשר, בעד השבוע הקודם וניתנה מנה כפולה.

אך לקיים את ההבטחות בנוגע ל-22 ביצים לחדוש יהיה קצת יותר קשה. למי רות התרועעות על הבטחת מלאי של גר עינים ומספוא לשנה ויותר, אספקת ה מוונות לבצילי חי צולעת ותפוקת הלול יורדת. אמנם נקנו כמה מיליונים ביצים במסגרת החוזה המסחרי עם פולניה, אך האוצר לא יראה אותן.

באין מספוא המטילות אינן מציינות לציון. והתרנגולות הן, "ברוגז" אחר ש נודע להן שחלק מהגרעינים המיועדים להן נצרכים על-ידי האוכלוסיה. שות טים את הלהקות הזקנות ולהקות צעיר רות לא הוכנו במידה מספיקה.

משרד החקלאות לא חוייב לכך שתה גשמה ההבטחות האמריקניות — שלח נציג לאירופה כדי להשיג מהיבולים ה קיציים בצרפת, הולנד, את שניתן לה שיג.

דרכי חיים

אחרי המוות הכל נגמר

אברהם זייפרט נולד בשלזיה הגורים גרמנים, רשומים כפרוטסטנטים. אביו היה חבר במיסדר הבונים-החפשיים, הוא קיבל חינוך חפשי, לא דתי. הוא למד חימיה, עבד במקצוע זה. מימרה אחת היתה רגילה בפיו: — "אחרי המוות הכל נגמר".

אחרי המלחמה העולמית הראשונה, החל לחשוב על בעיות אמונה. חוסר יצי בות, כלכלי ורעיוני, השתרר בכל. חשב זייפרט: "צריכה להיות אמונה, שתחזיק באדם, לא אמונה פוליטית, אלא דתית. הוא התענין בבודהיזם, אלא שהמיסטיית והערפול הרב הרחיקוהו. כומר קתולי, שהתידו עמו, החל לשוחח. התוצאה: אברהם זייפרט עבר לאמונה הקתולית. הגיון הייצוגי שבקתוליות שכנע אותו.

שנה לפני עלות היסלר לשלטון מת אביו. כעבור שנה נשא לאשה נערה כחר לת עינים, מריה, עבר אמה לבואוריה, הארץ הקתולית האדוקה. שם עבד במע בדה שלו, חקר צמחי רפואה.

זייפרט לא אהב את הנאצים. שלטון האימים זיעזעו את מצפונו. הוא לא היה מסוגל, כאנשי רוח רבים, להשלים עם הדיקטטור בעל השפם והחולצה החומה. כשראה את כניעת הקאטולים לטירור, נת ערערה אמונתו בהם.

בינתיים נרשם על ידי הנאצים כמסוכן. ב-1944 נאסר ע"י הבולשת הנאצית בעי חן השתתפות בארגון מחתרת בינלאומית. יחד עמו נאסרו 68 אנשים נוספים, בני לאומים רבים. הם התכוננו לבצע פעיר לות חבלה.

רבים מתכריזו הוצאו להורג, אולם עליו שמרו. היו בטוחים: הוא המנהיג הרוחני, ניה האינטליגנט היחיד בין כל חבריו. ביה הכל הסוחר חיכה למותו, האמין אמונה רבה באלוהים, ראה זאת כתוצאת הגיון מדעי, הסתמך במחשבתו על תורת הא טומים, על מציאות האנרגיה, הדוחפת הכל בכוח יחיד לגווה אחת. האמין זייפרט, בתאו: מישוה מסתתר מאחרי החוקיות, וזה — האלוהים.

טוריה וזהב. כיבוש ננות הברית שהררו, המחשבה על אלוהים הביאתו למדות מעשיות, השאירו לאדוקים. מ 1946 השתדל לקבל אישור הרבנות להתי יהדותו, קיבל זאת רק ב-1949, בשל

להגיד. השבוע, משטים סגן פרקליט המחוז, ד"ר בנימין טומקביץ, את נימו קי התביעה במשפט נגד הנאשם בשוד, שלח הקסיגור סביבו מבטים של אחד המרוצה מאד ממלאכתו, היה הרושם, כי עוד מעט ויפנה לשני הקצינים: "בחור רים, מלאכה מצוינת". נאשם לא נשאר רה ברירה. לאחר שלשה שבועות של הכחשות,

מה היה הגיבו הזה של הקצינים מיני קובסקי ומאיר?

קורטוב של עקבות: בחודש מאי אשתקד אירע שוד במחסני סולל-בונה בקרבת ואדי פליק. שלשה אנשים רעולי פנים התקיפו את השומר יחיאל הרשקו ביי, קשרו את עיניו, הוציאו ארבע טר נות של חמרי בנין (הערך בימים ההם: 2600 לירות), העמיסו על מכונית משא והסתלקו. בשעה שהשומר ניסה להתנגד שמע את אחד מהם אומר באידיש: "מו טב שלא תתעסק, חיי אדם לא משחקים אצלנו תפקיד. כדור בראש — ואינך". משנטלו הקצינים מינקובסקי ומאיר את החקירה לידיהם לא היה להם אלא קורטוב אחד של עקבות: טביעת הצמי גים שליד המחסן. אולם הללו נעלמו מי בעלות המכונית על הכביש. מלבד זה גיי לו במקום טביעות סוליות גבר ורגלו היו מנית נוטה במקצת ימינה, כלומר הסבי עה עמוקה יותר כלפי צד החוץ של הסר ליה.

החישוב היה, כי המכונה צריכה היתה להגיע לקרבת מקום. זה התקבל על הדעת מאחר שהבאת מכונית משא מתל אביב או חיפה היה דבר מסובך למדי. הואיל ובסביבה יש גרזים אחדים הנמצאים על פני חולות, יתכן, כי גם שם יימצאו עק בות, השבו הקצינים. הלכו וערכו טביעות של עקבות צמיגים בכמה וכמה מקומות, מבלי שבעלי המוסכים ירגישו בדבר. מיד נתגלה בהשוואה צמיג שדמה לאותו סימן שנמצא במחסן "סולל בונה". בחקירה המדויקת נקבע הדבר סופית.

כך החלה החקירה המסובכת. לבסוף הגיעה המשטרה לחוילה פרטית בקרבת פתח תקוה. בעלי החוילה שהו באמרי קה. צעיר בשם חלף שניידר שמר על המקום, היה משקה כל יום את הפרחים. הצעיר אמר, כי אינו יודע מאומה. אולם החוקרים ערכו חיפוש מדויק בארון הבגדים ובפרט חיסטו באגף בגדי הנ

רשימת הציונים הכלליים, אימץ לעצמו את התנועה החדשה, דאג לכך כי יד ימינה, דוד סיסון, נעים ההליכות וקל הלשון, ימונה ליושב ראש החעד הפועל של התנועה.

אך בקשרו, השבוע, את תל"ם (שגדל בינתיים 800 חברים) בציונים הכלליים, לקראת הבחירות לכנסת השנייה, חוללו אנשי תל"ם, הגוטים למפא"י והפועל ה מזרחי, מהפכת חצר, סילקו את אלישר וסיסון מראשות התנועה.

אחר תגרות ידיים, בין היו נציגי שני הצדדים עלולים חדשים (בעיקר: בולגרים כבדידי), כרוזי האשמות הדדיים, נתברר כי אלישר נשאר קרן מכאן וקרן מכאן: אחר שניתק את קשריו משלישית החי כים הספרדיים, גירורי מפא"י (שטרית, בן-עמי, אלמליח) ואחר כשלונו להעביר את תל"ם למנה הציונים הכלליים, נותר ללא עורף, ייתקל בקשיים באם ירצה להבטיח לעצמו מקום (ומושב בכנסת) ברשימת הציונים הכלליים, למודי הכנסת בהעמדת אישים חסרי-עורף ציבורי לב-חירות.

פשעים

זה מסנוור את העינים

היא עמדה על דוכן העדים בפני השופט המחוזי, אליעזר מלחי, ומסרה, כתשובה לשאלות, תיאור המעשה. אשה כבת 40, נשואה ואם לשני ילדים, עולה חדשה, הנמצאת בארץ כשנתיים, הבינה פחות מכולם משום מה קרה הדבר. בשעת עבר דתה בפרדס אמר לה מנהל העבודה, כי עליה ללכת אתו לפנים הפרדס לשם ביצוע עבודה מסוימת. (להתיז סם נגד עכברו שים). המנהל הזה ישב על ספסל הנא

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה

אברהם זייפרט הרבנים התנגדו

שיים. השוטרים לא הבינו, אך פקודה היא פקודה. לבסוף נתקל הקצין מינקובסקי בחלוק בית של גברת, בצעו חרוד ופרי חים אדומים מקשטים את הקצות. למראה החלוק הזה השתפך חיוך על פני הק צין. "זהו המפתח" אמר, "אפשר לסי יים את החיפוש".

אותו יום השו החוקרים במעבדת המשטרה את החלוק עם חתיכת הבד אשר בה קשרו את עיני השומר בזמן השוד. היה ברור: הסרט נקרע מהחלוק. השוד דים לא היו זיהיים, השאירו מפתח חשוב ביותר לחוקר. לא זו בלבד, אפילו לא השמידו אחר-כך את החלוק.

עתה נשאר רק להוכיח, כי הבחור שמשקה את הפרחים בחוילה הוא אחד משלשת השודדים. חלף נעצר ועוד אותו

עבודה. אך בעלה התערב והגיש את התלונה למשטרה. הנאשם עמד על דוכן העדים, השיב לשאלות. הוא חזר על דברי האשה וברגע מסוים הביט סביבו ופנה לשופט: "אדוני, הרי אנחנו כאן כולנו גברים, מה אפשר לעשות, זה מסנוור את העינים!" פסק הדין: קנס של שלושים לירות, מתן ערבות להתנהגות טובה.

הדיירים נסעו לחו"ל

לא ברור אם הקצינים ארובן מינקוב סקי וגרשון מאירי קראו את ספרי שר לוק הולמס, אולם כאשר השלימו שני החוקרים הללו ממשטרת נתניה את מלאכתם בחיי, השוד בסולל בונה" לח צו איש את יד רעהו: "זהו גיבו, אין מה